

Дѣдо Пихтунчо откачи отъ стената пушката, пое кожената чанта, въ която баба Пихтунка му бѣше натъкмила една прѣсна пита, една варена кокошка, зачервена на огъня, една бѣклица винце и тръгна.

— Да ми ударишъ десетина яребички крилати! — поржча му баба Пихтунка.

— Ще ти ги ударя.

— И два заяка мустакати!

— И два заяка мустакати ще донеса.

— И една лисичка опашата.

— Защо не? Ами перо за шапката ми? — извика дѣдо Пихтунчо и се обърна назадъ.

Баба Пихтунка се заклати като юрдечка къмъ кѣщи. Подиръ малко се завърна съ едно дълго патешко перо и го бодна върху шапката на храбрия

ловецъ. Дѣдо Пихтунчо навири своя червенъ носъ — като морковъ отъ Джулоница, и тръгна подиръ кучето, което весело тепаше въ дълбокия пѣть къмъ гората. Деньтъ бѣше топълъ, птицитъ чуруликаха, защото нѣмаха друга работа, а листата на крайпѣнитъ дървета си шѣпнѣха:

— Божичко, какъвъ страшенъ ловецъ!

На единъ кръстопѣтъ дѣдо Пихтунчо спрѣ, почна да си бърше челото, а кучето му клекна и втренчи погледъ къмъ каруцата, която слизаше отъ Царево градище. Подиръ нея бѣгаше едно мѣничко женско кученце съ завита като кравайче опашка.

— Мандаринка! — рече си дѣдовиятъ Пихтунчовъ песъ и тръгна къмъ кученцето.